

Бојана Николетић

Зашто је вук увек бос?

Пао је први снег. Видевши то, вук реши да наручи чизме. Оде у град да потражи мајстора обућара који ће му чизме сашити. Идући тако по оном крају града са све самим обућарским радњама и чизмарским, закључи да ће боље проћи ако донесе своју кожу.

Нашао је у другом крају кожу по свом укусу, тамну, скоро црну, па кренуо да нађе и одговарајући конац. Видео је негде у неком часопису чизме опшивене изванредно лепим шареним концем. Хтео је такве.

После још мало труда и шетње по радњама, нашао је и то. Оде затим у онај први крај, обућарску четврт. Ишао је од радње до радње, завиривао и гледао онако с врата, док не нађе једну у којој му се све допало – и тезга, и изложена роба, и мајстор. Уђе унутра, извади своју кожу и стави је на тезгу пред мајстора, а уз њу и два калема шареног конца.

- Хтео бих да ми направиш чизме, - рече. – Брзо, колико може.

- Добро, - рече мајстор, - али, брзина кошта.

- Нема проблема, - рече вук, - само да су чизме добре. Колико кошта?

Толико и толико, каже мајстор.

- Важи, - рече вук.

Обућар узме меру и поче да кроји чизме. Вук је неко време седео и посматрао га како ради а затим устаде да иде. Два калема сјајног конца остала су на тезги.

- Вратићу се сутра поподне, - рече. – Чизме нека буду готове.

Он изађе и крену да лута по вароши и загледа друге радње, не знајући како да утуца време до заказаног часа.

Идући тако виде другу једну чизмарску радњу која му се исто допаде. Реши да уђе кад већ има толико времена, да види како то овде изгледа, да упореди.

Овај је мајстор управо зашивао ђон на једном пару чизама. Нису биле онако елегантне као вукове, али свеједно, он је желео да види како се то ради. Мајстор га љубазно прими и понуди да седне.

Посматрајући тако, вук запази да мајстор прво ставља слој лепка на доњу страну подвијене коже лица, па да затим на њу поставља дебелу кожу ђона, а да је после и зашива. Схватио је то видевши друге чизме које су стајале на калупима, сушиле се чекајући на прошивање. Необично му је било, само, што је та мајсторова машина два конца користила – један горњи, и он је био у боји коже лица, и други, доњи, у природној боји кудеље од које је направљен.

- А како то? – упита вук. – Ви користите два конца, различита?

- Него? – рече мајстор, чудећи се. – А шта си ти мислио? Па како ће се ђон држати за ципелу ако га не пришијем дуплим концем?

- А лепак? А онај конац у боји? – упита вук. Није му се то допало.

- А, да. Па то јесте, зато га и стављамо. Држи лепак, али мало.

Вук није био сигуран да му мајстор говори истину. Какав је то конац, скоро безбојан. Њему је изгледао безвредан: тако природна боја, и то неко ткање, кудеља, све се види, изгледа некако просто, можда и јефтино. Био је мало сујеверан. Конац је јак и дебео, то је истина, очигледно издржљив, али природна боја кудеље вуку просто иде на нерве, да и не говоримо. Осим тога, шта ће то њему, то је за сељаке који раде у њиви и гацају кроз лепљиво блато. Он живи у шуми, тамо блата нема. Само трава и снег. Више за параду.

Провео је некако то вече, преноћио у крчми, сутрадан се вртео по граду и тамо и вамо, прешпартао га уздуж и попреко, све обишао иако није било богзна шта да се види - црква, школа и градски музеј.

Најзад је стигло поподне и оно заказано време. Одшетао је до обућарске радње и још с врата видео своје чизме на полици. Биле су сјајне и нове, баш онакве какве је хтео.

Вук седе да проба. Кад их је навукао, стајале су као саливене.

- Реците ми, мајсторе, јесте ли све овим истим концем шили? – упита одмах, гледајући сјајни шарени конац на рубу.

- Све, - рече мајстор. – Зар се не види?

- Види се, али, зар нисте и други неки конац користили, или све само овај један?

- А, да, па јесам, користио сам доњи конац, онај који увек користим. Што питаш? – запита га обућар.

- Ја сам рекао да хоћу овај конац, - рече вук. – Је л' остало нешто?

- Је л' остало нешто овог твог конца, шареног? – упита мајстор. – Јесте, мало. Хоћеш да ти га дам? Нема проблема, - рече и извуче са полице шта је остало на једном калему.

- Е, хвала, – рече вук. – Колико сам дужан?

Толико и толико, каже мајстор.

- Добро, - рече вук. – Ево, али, да знаш, није требало да ми шијеш другим концем. Да си урадио како сам тражио ја бих те и наградио. Овако, ништа.

Он се окрете и оде, ходајући помало несигурно у својим новим чизмама, на новим глатким ђоновима. Кожа је била првокласна.

Одатле оде право у крчму у којој је задржао собу и седе на кревет па изу чизме. Узе затим један оштар нож и пресече конац са доње стране, тамо где се на ђону белео. Онај горе на лицу није дирао.

Било му је тад мало лакше. Држаће сигурно, ем конац, онај лепи, шарени, ем лепак којим је мајстор добро улепио и лице и ђон, видео је он то. Видео је с каквим мајстором има посла. А осим тога, колико је само обуће која се уопште не прошива, само се лепи. Знао је и то. Нису вукови толико необавештени. Живе по шумама, али и близу варошица, а и у причама, наравно. Људи их носе са собом куд год да иду.

Елем, вук је сутрадан кренуо натраг у шуму, да се врати свом редовном животу и занимању. Ишао је у чизмама, разуме се. Зато је и дао да се направе. Ништа се није десило – још неколико дана. И дуже, можда. Ипак, једном када је опет падао снег, и то не први или други него ко зна који пут те зиме, вук се крете кроз шуму кад изненада осети на шапама познату хладноћу. Погледа,

кад, има шта да види - чизме зинуле, разјапиле се просто, а његове голе ноге и шапе покривене снегом.

Зачуди се вук у првом тренутку али онда седе под једно дрво да се изује, без много жаљења. Откуд су за вука чизме? Би му и мало лакше, неће га више остали у чопору гледати са завишћу и скоро прекорно, као да је издајник, отпадник. Вратиће се тамо где припада.

2017.

Бојана Николетић
ШЕСТОРНА ШТАЦИЈА
Приваут 2019

Ова кратка прича била је објављена у Антологији поетског и прозног стваралаштва чланова СКОР-а САЗВЕЖЂА 15-16, Нови Сад 2017, нажалост, са грешком у слогу. Зато је после представљања на Сајму књига објављена на Страни 21 веб-сајта Приваут Излог, а 2018. и у зборнику фантастике СВЕТОВИ У НАМА Удружења независних писаца.